

La tribuna

El futur i les il·lusions

Un any després de l'onada taronja, els indicadors econòmics no milloren

JAUME

Bartumeu

Disortadament la temporada d'esquí no ha estat prou bona: les xifres de Grandvalira són prou clares. Les campanyes per portar turisme de baix cost del ministre **Camp** han estat un fracàs. Hotelers i comerciants ho constaten.

La gran il·lusió d'**Antoni Martí** s'esvaeix.

Pel que fa a la trista realitat sembla que hi ha coincidència: un país massa endeutat, en crisi, cap reactivació econòmica, empreses que tanquen i la desocupació creixent.

Ara fa un any estàvem convençuts, davant la buidor i les generalitats del seu programa electoral, que DA tenia un programa amagat.

Si hagués estat el cas seria menys preocupant que la manca d'orientació i previsió que està demostrant l'Executiu.

Un any després ja es nota molt l'absència d'idees clares en el Govern per encarar la sortida de la crisi.

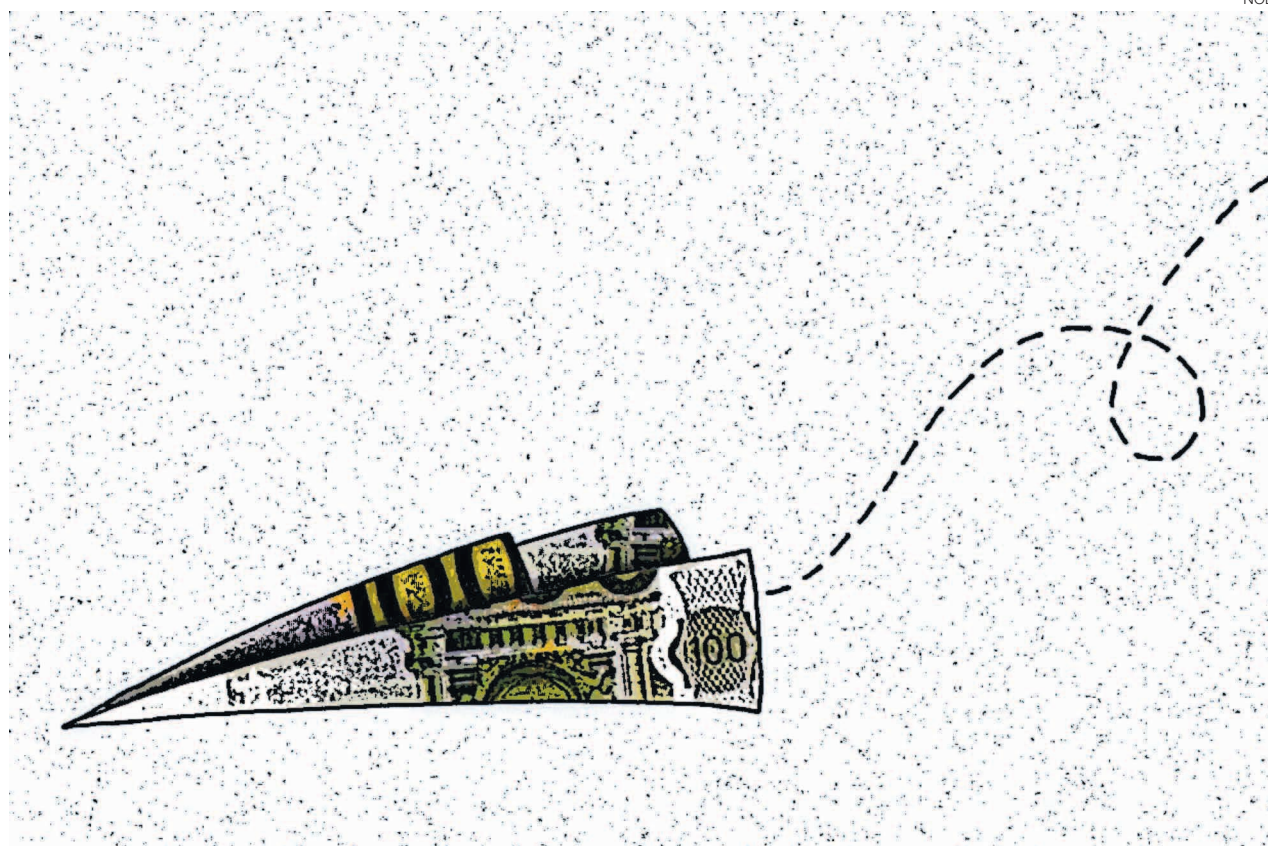
Una bona pregunta, que han formulat veus autoritzades del món de l'economia, és: ¿Quin hauria de ser el criteri per decidir les polítiques econòmiques dirigides a encarar els problemes més urgents i sortir de la crisi?

El sentit comú fa respondre que l'eficàcia i l'equitat de les mesures.

MALGRAT el sentit comú, pel Govern de DA sembla que les mesures són millors si són agressives, sense que ens hagin explicat quina relació hi ha entre agressivitat i eficàcia.

Sobta que s'hagi donat preferència a l'agressivitat per davant l'eficàcia econòmica.

La retòrica de l'agressivitat neix, en el neoliberalisme europeu dominant, de la idea que cal castigar i disciplinar conductes díscoles que ens

haurien portat a la crisi.

En aquesta concepció neoliberal la missió del Govern seria actuar com una mena de dèspota il·lustrat i benivolent, imposant disciplina a una societat adolescent, sense necessitat de buscar la seva comprensió i acceptació.

Més o menys com si estiguéssim en els antics col·legis confessionals.

Un enfocament anacrònic de la política. En aquesta perspectiva la segona pregunta és: ¿quins són els culpables que cal disciplinar? Per a DA són dos.

Els primers són els treballadors i els sindicats de la Funció Pública que, amb les seves pretensions salarials i la defensa del seu marc laboral adquirit impedirien –quina broma!– que la nostra economia fos competitiva.

En segon terme els ciutadans i ciutadanes, acostumats a viure de franc, abusant de les prestacions, pensions de jubilació, sanitat, dependència i altres polítiques socials.

Pel Govern de DA sembla que les mesures són millors si són agressives, sense explicar quina relació hi ha entre agressivitat i eficàcia

Però, al capdavant, tots sabem – també la gent de DA – que els primers responsables de la situació que patim són uns altres. Són aquells que van governar Andorra del 1994 al 2009 estirant més el braç que la màniga.

A l'hora d'escollir l'agressivitat com a criteri d'acció política i no pas l'eficàcia i l'equitat el govern de DA, i les elits financeres que el guien i l'aplaudeixen, actuen sota els efectes del que el catedràtic **Anton Costas** ha definit com «la síndrome de Berlín».

Es tracta d'una manifestació política de la més coneguda síndrome d'Estocolm, que, com és força conegut, suposa una conducta mitjançant la qual les víctimes fan seves les

motivacions dels seus segrestadors.

I és ben cert que des de Berlín, veritable capital econòmica i política de l'Europa comunitària, s'ha fet circular una visió, equivocada i interessada, de les causes del gran endeutament. Es pretén culpabilitzar els ciutadans i ciutadanes, els funcionaris de l'Administració Pública i el sector públic.

Una visió que ha estat desqualificada per molts economistes i analistes, però que han fet seva, de forma acrítica, els governs del nostre entorn europeu.

Aquesta síndrome, que és perversa per a la democràcia, té i tindrà conseqüències per a la gestió de la sortida de la crisi.

Hi ha dos errors, força perillosos,

que el govern de DA copia dels seus mestres neoliberals.

El primer és una confusió de les prioritats de la política econòmica. A l'economia andorrana li convé reduir l'endeutament i créixer

Però no pas desendeutar-se primer i després créixer, sinó ambdues coses alhora.

Si no hi ha creixement no serà pas possible que les famílies, les empreses i el Govern tornin els préstecs.

El govern de DA ha fet l'opció de l'austeritat radical, oblidant el creixement.

Això està portant l'economia a caure en la recessió. Una recessió innecessària.

El segon error ha estat no voler prendre en consideració el cost de transició que tenen les polítiques i reformes agressives de la Caixa Andorrana de Seguretat Social i de la Funció Pública.

Retallades compulsives i poc pensades en la sanitat i les prestacions i les pensions alteren els plans de futur de la gent i la porten a disminuir el consum del dia a dia.

UNA CAIGUDA salarial intensa i sobtada com la que s'esdevindrà aquest mes d'abril després de la llei de retallades a la funció pública disminuirà el ja anèmic consum, intensificarà la recessió i augmentarà la desocupació.

No hauriem doncs de confondre els errors amb les il·lusions.

Els errors s'esvaeixen, generalment, quan arriben els coneixements exactes de la realitat.

Pel contrari, les il·lusions són persistents. Com escriu el filòsof francès **Roger Pol Droit**: «Tot i saber la veritat, la il·lusió prefereix no tenir-la en compte: mira cap a una altra banda, s'entossudeix en no saber, continua somniant». (*Les Echos*, 11 d'abril de 2012)

Aquesta és la línia política de DA: mantenir la il·lusió que la inversió estrangera i el casino resoldran tots els problemes del país. ≡

President del Grup Parlamentari Social-demòcrata